

Visages Villages

regie Agnès Varda & JR, productie Rosalie Varda, Frankrijk 2017

Strikt genomen valt *Visages Villages* niet te rangschikken in de categorie documentairefilm, we kunnen het een roadmovie noemen die het levensverhaal van Varda vertelt, een van de laatste hoofdstukken ervan. JR (beroemd van allerlei projecten, foto-collages, graffiti, street art behalve intimi weet niemand waar de initialen voor staan) is tijdens deze tocht haar chauffeur, uitvoerder van hun project en vertrouweling.

Hij verbergt zich achter een bril met zwarte glazen die hij pas op het eind afzet. Zij, ongeveer twee keer zijn leeftijd, heeft zich een wit met rood kapsel aangemeten dat ter sprake komt in de film. Ze trekken samen door Frankrijk in een busje dat een fotoatelier is waarin ze enorme foto's kunnen ontwikkelen en afdrukken. Ze fotograferen allerlei soorten mensen en plakken hun foto's op de bebouwde omgeving, mijnwerkershuizen, een geitenstal, een watertoren, huizen van een verlaten dorp. Samen met de gefotografeerden kijken ze naar de veel meer dan levensgrote foto's, een situatie die tot allerlei verhalen en beschouwingen leidt over het leven van hun objecten en, voor Varda, haar eigen leven.

Zo worden we ook herinnerd aan allerlei scènes uit de filmgeschiedenis en bezoeken we Godard, of doen een poging daartoe, hij is niet thuis, tot teleurstelling en woede van Varda.

De meesten van ons zullen meer werk van Agnès Varda gezien hebben. Ze maakte een tiental korte films en een tiental lange speelfilms, waarvan in Nederland '**Cleo de 5 à 7**' en '**Le Bonheur**' heel veel mensen naar de bioscoop trokken. Sommigen zien haar als de grondlegger van de 'nouvelle vague'. Haar hele filmende leven maakte ze documentaires, tussen 1958 en 2017 maakte ze er 20! Wij programmeerden tijdens de documentairedag in 2017 '**Les glaneurs et la glaneuse**'. Op deze documentairedag kijken we naar haar laatste, niet in de zin van 'meest recente', maar voor altijd haar laatste documentaire. Agnès Varda is in 2019 gestorven.

Wat maakt de films van Varda, en in het bijzonder deze film, zo een genot om naar te kijken? Voor mij zijn dat de natuurlijke voortgang, de onnadrukkelijke prioriteit die beelden in haar verhaal innemen, het bijna terloops aangeven van de werkelijkheid, het niet negeren van de complexiteit van het leven. Wat het nog mooier maakt is dat die terloopsheid en onnadrukkelijkheid het resultaat zijn van een zeer strenge montage, daar stond zij om bekend.

Iedere kijker zal de film anders beleven en interpreteren maar het is heel waarschijnlijk dat we allemaal eindigen als bewonderaars van deze grote beelddenker, Agnès Varda.

